

Josep Igual, Joan Duran, Josep Colomer i Carles Batlle, guardonats en la 48a edició dels Octubre

Premis sense festa

Redacció
VALÈNCIA

Josep Igual (premi Joan Fuster d'assaig), Joan Duran (premi Vicent Andrés Estellés de poesia), Josep Colomer (premi Andròmina de narrativa) i Carles Batlle (premi Pere Capellà de teatre) van ser distingits ahir a València amb els 48ns Premis Octubre, que no va tenir cerimònia de lliurament "en protesta per la sentència que ha condemnat a altíssimes penes de presó els líders polítics i cívics catalans i en solidaritat amb els presos", segons va comunicar fa alguns dies l'editor i responsable de l'organització, Eliseu Climent. "Vivim un moment d'una gravetat extrema, d'una deriva autoritària que ha conduït a tractar de resoldre jurídicament un conflicte que és polític i que s'hauria de gestionar per la via política. No és moment de celebracions, sinó de mostrar la repulsa per aquesta decisió des del teixit cívic i cultural", hi va afegir Climent. L'any passat, els líders independentistes processats

Josep Colomer, Joan Duran i Josep Igual, ahir a València, on van ser distingits, junt amb Carles Batlle, amb els 48ns Premis Octubre ■ PRATS I CAMPS

La cerimònia de lliurament va suspendre's fa alguns dies en protesta per la sentència

van rebre el premi Octubre a l'actuació cívica, que es va atorgar per primera vegada i que van recollir els seus familiars.

L'eternitat enamorada, de Josep Igual, es circumscrigu, segons el jurat, en la "tradició assagística catalana, amb Joan Fuster com a figura destacada, amb una clara voluntat d'estil i una prosa poètica en el millor sentit de la paraula". De *Nua cendra*, de Joan Du-

ran, el jurat va destacar-ne, entre d'altres elements, la "precisió formal i la intel·ligència expressiva". *Les espines del peix*, obra del debutant Josep Colomer, va ser valorada per la seva "ambició literària" i "singularitat". I, finalment, *Nòmades*, de Carles Batlle, va ser guardonada per la seva "confluència de llenguatges escènics i l'estructura formal, que conjuga elements dramàtics i narratius". ■

Crítica cinema

Imma Merino

Rebel·lia adolescent

El viatge de la Marta
Directora: Neus Ballús
Catalunya, 2019

Sis anys després de *La plaga*, una exploració antropològica en un territori (Gallecs) de Mollet del Vallès, i abans de tornar a la perifèria barcelonina i a una zona incerta entre el documental i la ficció amb *Sis dies corrents*, rodada a l'estiu amb tres llauners que s'interpreten ells mateixos en situacions que volen reflectir la seva quotidianitat laboral, Neus Ballús estrena (mesos després de fer-ho a França) *El viatge de la Marta*, que té com a protagonista una adolescent (Elena Andrade) que, rebel·lant-se contra el seu pare (Sergi López), viu una experiència transformadora durant un viatge turístic al Senegal. Amb el títol internacional de *Staff only*, es tracta d'una ficció que aborda la mirada esbiaixada dels occidentals a l'Àfrica i l'exploació turística lligada a tota mena de clixés i de falsedats paradisiàques per al consumisme.

El cas és que Ballús re-

nuncia en aquest cas a mostrar un món pròxim i conegut per aventurar-se en territori africà amb la consciència de la dificultat d'acostar-se a una realitat aliena filtrada, a més, per tòpics, supòsits i prejudicis per part d'occidentals que, de fet, més que voler conèixer-la, cerquen un lloc diferent on reproduir, però, les habituals formes de consum. Potser és amb aquesta consciència que Ballús s'ocupa més aviat de retratar la pròpia mirada occidental, a vegades a través d'un càmera senegales que filma unes imatges de postal que satisfan l'imaginari dels turistes, i, en tot cas, s'acosta pudorosament a la realitat mitjançant una adolescent que, rebotada contra un pare implicat en el negoci turístic, explora espais a banda del recorregut traçat trobant-hi persones (sobretot una dona de la neteja amb una edat semblant a la seva) que li aporten experiències i coneixements que la posen en una crisi transformadora dins d'un procés de maduresa.

Crítica teatre

Gemma Busquets Ros

Una dona amb un saxo

GRRRLS!!!
Directora: Carlota Subirós
25 d'octubre del 2019

Una dona amb un saxo; l'instrument musical de poderosa simbologia fàl·lica. I si el solo que es fa és visceral, com el de la saxofonista Mireia Tejero, es pot considerar que és la declaració d'intencions final d'aquest recull històric, lliure, transversal, combatiu i radical de la història del feminisme a partir de fragments de textos d'autores fundacionals del moviment, de la revolució o del que sigui ser dona. La tria que fa la dramaturga i directora tea-

tral Carlota Subirós (Barcelona, 1974) dels referents del feminisme per a *GRRRLS!!!* –estrenat divendres a la Sala La Planeta de Girona dins el festival

Virginia Woolf i Simone de Beauvoir, però i la Capmany, i la Roig?

Temporada Alta– és també el d'una mirada concreta. Les imprescindibles Virginia Woolf i Simone de Beauvoir, per exemple; no s'entendria que no hi fos-

sin. Meravellós el text de la Woolf en el qual reflexiona sobre "matar l'Àngel de la Casa"; una lluita constant de les dones amb l'arquetip femení que mai acaba d'estar mort del tot. Més enllà de la intel·lectualitat i la literatura, també veu les polítiques pioneres, com ara la diputada espanyola Clara Campoamor, defensora del sufragi femení durant la República. És un dels primers monòlegs que es presenten en un escenografia despullada: taula d'oficina, cadires, joc de llums i de música. Hi ha monòlegs, més ben reeixits, en la seva interpretació; un punt gens menor i

Foto promocional de 'GRRRLS!!!', que es va estrenar divendres a La Planeta dins el Temporada Alta ■ RAIMON RIUS

que és essencial en el teatre documental, per fer arribar el missatge i per tant tota la transversalitat d'un feminisme lligat amb altres lluites, com ara l'homofòbia, el racisme i el debat del concepte de gènere. Aquí és el moment per descobrir autors amb els fragments d'Audre Lorde, Gloria Anzaldúa i Donna Haraway. En aquesta mirada llarga de Subirós, però, hi trobem a faltar els referents catalans: Maria Aurlèria Capmany i Montserrat Roig, per exemple. Si les dones no recuperem certes creadores oblidades i encara marginades, qui ho farà?